Lietas arhīva Nr. AA43-0912-18/17
ECLI:LV:ADAT:2018:1122.A420204217.8.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018.gada 22.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Ilze Amona, tiesneses Kristīne Kalvāne un Valda Zommere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz VAS „Privatizācijas aģentūra" pieteikumu par Rīgas domes priekšsēdētāja p.i. 2017.gada 15.marta lēmuma Nr.2-30/RD-17-592-nd atcelšanu, sakarā ar VAS „Privatizācijas aģentūra" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 27.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) 2016.gada 7.novembra maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli Nr.PIPN-16-329195-mp/PIP-16-1521-AL/5-7 pieteicējai VAS „Privatizācijas aģentūra" paziņots precizētais nekustamā īpašuma nodoklis par 2016.gada novembri un decembri par zemes vienību Rīgā, /adrese A/(kadastra Nr./numurs A/), /adrese B/ (kadastra Nr./numurs B/), /adrese C/ (kadastra Nr./numurs C/), /adrese D/ (kadastra Nr./numurs D/), /adrese E/ (kadastra Nr./numurs E/), /adrese F/ (kadastra Nr./numurs F/) domājamām daļām sakarā ar pieteicējai piederošo zemesgabalu domājamo daļu skaita samazinājumu.

Ar Pārvaldes 2016.gada 25.novembra maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli Nr.PIPN-16-332303-mp/PIP-16-1521-AL/5-7 pieteicējai paziņots precizēts nekustamā īpašuma nodoklis par 2016.gada decembri par zemes vienību Rīgā, /adrese A/(kadastra Nr./numurs A/), /adrese C/ (kadastra Nr./numurs C/), /adrese D/ (kadastra Nr./numurs D/), /adrese E/ (kadastra Nr./numurs E/), /adrese F/ (kadastra Nr./numurs F/), /adrese G/ (kadastra Nr./numurs G/,), /adrese H/ (kadastra Nr./numurs H/) un /adrese I/ (kadastra Nr./numurs I/) domājamām daļām sakarā ar pieteicējai piederošo zemesgabalu domājamo daļu skaita samazinājumu.

Pieteicēja abus maksāšanas paziņojumus apstrīdēja. Ar Pārvaldes 2017.gada 9.janvāra lēmumu Nr.PIP-17-199-nd maksāšanas paziņojumi atstāti negrozīti. Pieteicēja apstrīdēja arī šo lēmumu.

Ar Rīgas domes priekšsēdētāja 2017.gada 15.marta lēmumu Nr.2-30/RD-17-592-nd apstrīdētais lēmums atstāts negrozīts. Lēmumā norādīts, ka gadījumos, kad tiek privatizēts vai atsavināts valsts vai pašvaldības īpašums, īpašuma tiesību ieguvējs kļūst par nodokļa maksātāju tikai pēc tam, kad īpašuma tiesība ir nostiprināta zemesgrāmatā. Strīdus zemes vienības, uz kurām atrodas dzīvojamās ēkas, nostiprinātas atsevišķos zemesgrāmatu nodalījumos (ēkas un zemes īpašums nav vienots), un īpašuma tiesības uz zemes vienībām nostiprinātas Latvijas valstij pieteicējas personā. Dzīvojamo ēku dzīvokļu īpašnieki, privatizējot zemes vienības atbilstoši konkrētā dzīvokļa īpašuma kopīpašumā esošajai domājamai daļai, īpašuma tiesības uz zemes vienību attiecīgajām domājamām daļām iegūs tikai ar nostiprināšanu zemesgrāmatā.

[2] Pieteicēja Rīgas domes priekšsēdētāja 2017.gada 15.marta lēmumu pārsūdzēja tiesā. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] Rīgas dome piemēroja nepareizās tiesību normas un nepamatoti aprēķināja pieteicējai nekustamā īpašuma nodokli par zemesgabaliem Rīgā, /adrese A/(kadastra Nr./numurs A/), /adrese B/ (kadastra Nr./numurs B/), /adrese C/ (kadastra Nr./numurs C/), /adrese D/(kadastra Nr./numurs D/), /adrese E/ (kadastra Nr./numurs E/), /adrese F/ (kadastra Nr./numurs F/), /adrese G/ (kadastra Nr./numurs G/), /adrese H/(kadastra Nr./numurs H/), /adrese I/ (kadastra Nr./numurs I/), Rīgā (turpmāk – Zemesgabali).

Uz Zemesgabalu esošo dzīvojamo māju privatizācijas uzsākšanas brīdī likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 7.pants (redakcijā, kas bija spēkā no 1995.gada 25.jūlija līdz 2002.gada 1.augustam) neparedzēja iekļaut privatizācijas objekta sastāvā zemi, ja dzīvojamā māja atradās vienlaikus uz privātīpašumā esoša zemesgabala un valstij piekritīga zemesgabala.

[2.2] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektajā daļā noteikts, ka nekustamā īpašuma nodokli par valstij piederošo nekustamo īpašumu maksā persona, uz kuras vārda nekustamais īpašums ierakstīts zemesgrāmatā, taču, ja likumā ir noteikta persona, kurai valstij piederošais nekustamais īpašums nodots lietošanā, nekustamā īpašuma nodokli maksā persona, kurai uz likuma pamata noteiktas īpašuma lietošanas tiesības. Minētās tiesību normas saturs iztulkojams tādējādi, ka likumā noteiktās personas ir ne tikai personas, kuras minētas likumā „Par nekustamā īpašuma

nodokli", bet arī citas personas, kurām ir noteiktas lietošanas tiesības uz valstij piederošiem nekustamajiem īpašumiem saskaņā ar citiem likumiem. Pretējā gadījumā likumdevējs nebūtu atsevišķos likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" pantos vērsis uzmanību uz frāzēm „šajā likumā" (minētā likuma 2.panta pirmā daļa), „šā likuma" (minētā likuma 2.panta otrā, trešā daļa, 3.panta astotā daļa), kā arī pieņēmis citus likumus, kuros noteikti nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji.

[2.3] Tā kā attiecībā uz Zemesgabaliem nav pabeigta zemes reforma, proti, uz tiem esošo dzīvojamo māju dzīvokļa īpašumu īpašnieki nav ieguvuši īpašumā attiecīgas Zemesgabalu domājamās daļas, kā arī starp tiem un valsti pastāv piespiedu nomas tiesiskās attiecības, pat arī, ja nav noslēgtu nomas līgumu, dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieki ir lietotāji likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas un pārejas noteikumu 3.punkta izpratnē. Līdz ar to dzīvokļu īpašnieki ir nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji par Zemesgabaliem atbilstoši konkrētā dzīvokļa īpašuma kopīpašumā esošajai domājamai daļai.

Dzīvokļu īpašnieki ir attiecīgo Zemesgabalu domājamo daļu lietotāji, līdz ar to viņiem ir pienākums maksāt nekustamā īpašuma nodokli.

[3] Rīgas dome rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem apsvērumiem.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 27.februāra spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Lietā ir strīds par tiesību normu piemērošanu, nosakot personu, kam jāmaksā nekustamā īpašuma nodoklis par Zemesgabaliem. Lietā nav strīda par to, ka uz valsts vārda pieteicējas personā zemesgrāmatā ir nostiprinātas īpašuma tiesības uz Zemesgabaliem, par kuriem pašvaldība aprēķināja pieteicējai nekustamā īpašuma nodokli. Pieteicēja uzskata, ka tā nav atzīstama par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par Zemesgabaliem. Ievērojot minēto, tiesai ir jānoskaidro, vai atbildētāja pamatoti aprēķināja pieteicējai nekustamā īpašuma nodokli par Zemesgabaliem.

[4.2] Saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmo daļu nekustamā īpašuma nodokli maksā Latvijas vai ārvalstu fiziskās un juridiskās personas un uz līguma vai citādas vienošanās pamata izveidotas šādu personu grupas vai to pārstāvji, kuru īpašumā, tiesiskajā valdījumā vai – šajā likumā noteiktajos gadījumos – lietošanā ir nekustamais īpašums. Panta otrā daļa paredz, ka par nekustamā īpašuma īpašnieku šā likuma izpratnē uzskatāma persona, kuras īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā vai kurai piederošais nekustamais īpašums (ēkas un inženierbūves) līdz Zemesgrāmatu likuma spēka atjaunošanai ir reģistrēts pašvaldībā vai Valsts zemes dienestā.

Tādējādi likums „Par nekustamā īpašuma nodokli" vispārīgi pienākumu maksāt nekustamā īpašuma nodokli ir noteicis tā īpašniekam, kura īpašuma tiesības ir nostiprinātas zemesgrāmatā.

[4.3] Minētais vispārējais princips ir ietverts arī likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas pirmajā teikumā, nosakot, ka nodokli par valstij piederošo nekustamo īpašumu maksā persona, uz kuras vārda nekustamais īpašums ierakstīts zemesgrāmatā.

Tomēr pieteicēja uzskata, ka šajā lietā piemērojams minētā likuma 2.panta piektās daļas otrais teikums, atbilstoši kuram, ja likumā ir noteikta persona, kurai valstij piederošais nekustamais īpašums nodots lietošanā, nodokli maksā persona, kurai uz likuma pamata noteiktas īpašuma lietošanas tiesības. Pieteicēja uzskata, ka nodokļa maksātāji par Zemesgabalu domājamajām daļām uz likuma pamata ir uz tām esošo dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieki.

[4.4] Aplūkojot likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta vēsturisko attīstību, konstatējams, ka pants ar piekto daļu tika papildināts ar 2000.gada 23.novembra grozījumiem likumā, cita starpā nosakot, ka nodokli par valsts īpašumā esošu zemi maksā tās lietotājs, bet, ja tāda nav, – nomnieks.

Minētā panta piektā daļa tās pašreizējā redakcijā izteikta ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2013.gada 6.novembra grozījumiem, kas stājās spēkā 2014.gada 1.janvārī. Likumprojekta anotācijā norādīts – lai arī noteikumu Nr.495 23.punktā dots skaidrojums, kas likuma 2.panta piektās daļas izpratnē ir uzskatāms par lietotāju, prakse liecina, ka valsts institūcijas un pašvaldības dažādi interpretē minēto noteikumu 23.punktu. Ir arī atšķirīgi tiesu spriedumi attiecībā uz to, kurš ir nodokļa maksātājs par valstij piederošu vai piekrītošu nekustamo īpašumu.

Lai turpmāk izvairītos no atšķirīgas likuma 2.panta piektās daļas un noteikumu Nr.495 23.punkta interpretācijas un nodrošinātu vienveidīgu nodokļa piemērošanu valsts un pašvaldību nekustamiem īpašumiem, ir nepieciešams likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pantā skaidri definēt subjektu, kas ir nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs par valsts un pašvaldības nekustamiem īpašumiem (sk. *http://titania.saeima.lv*).

Augstākā tiesa norādījusi, ka minētais liek secināt, ka iepriekšējā regulējuma grozīšanas mērķis ir padarīt tiesību piemērotājam skaidrāku secinājumu, ka nodokļa par valsts īpašumā esošu zemi maksātājs ir tas, kura personā zeme ir nostiprināta zemesgrāmatā (sk. *Augstākās tiesas 2013.gada 5.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-0133-13 11.punktu*).

Tāpat norādāms, ka no minētā likumprojekta anotācijas izriet, ka pret tiesību normas pašreizējo redakciju iebildusi Satiksmes ministrija. No iebildēm, cita starpā, izriet, ka, mainot regulējumu attiecībā uz nodokļa maksātāju par valsts nekustamo īpašumu un nosakot valsts institūciju kā nodokļa maksātāju gadījumos, kad to faktiski lieto citas personas, tiks ievērojami apgrūtināts valsts nekustamā īpašuma pārvaldīšanas process, radīts administratīvais slogs gan valsts institūcijām, gan arī pašvaldībām, atstāta negatīva ietekme uz valsts budžetu, kā arī nostādīti valsts nekustamā īpašuma pārvaldītāji neizdevīgākā pozīcijā, nekā pašvaldības sk. *http://titania.saeima.lv*).

Tomēr likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektā daļa pieņemta atbilstoši likumprojektā paredzētajam regulējumam, neņemot vērā Satiksmes ministrijas iebildes. Minētais papildus apliecina, ka likumdevējs, izsakot likuma „Par

nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piekto daļu tās pašreizējā redakcijā, vēlējies pieturēties pie vispārējā principa, ka nodokli arī par tādu valsts īpašumu, kuru faktiski lieto citas personas, maksā nekustamā īpašuma īpašnieks, neskatoties uz norādēm, ka minētais būtu par apgrūtinājumu valstij.

Attiecībā uz likumprojekta anotācijā minēto noteikumu Nr.495 23.punktu norādāms, ka līdz 2014.gada 16.jūnijam tajā bija noteikts, kas ir uzskatāmi par nekustamā īpašuma lietotājiem, piemērojot likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piekto daļu. Taču ar Ministru kabineta 2014.gada 9.jūnija noteikumiem Nr.295 „Grozījumi Ministru kabineta 2006.gada 20.jūnija noteikumos Nr.495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība"", kas stājās spēkā 2014.gada 17.jūnijā, minētā norma no noteikumiem Nr.495 izslēgta.

No minēto noteikumu grozījumu anotācijas izriet, ka noteikumu Nr.495 23.punkts, kurā dots skaidrojums nodokļa maksātāja noteikšanai par valsts un pašvaldību nekustamo īpašumu, svītrots, jo no 2014.gada šī kārtība ir mainījusies un nodokļa maksātājs par valstij un pašvaldībām piederošo un piekritīgo nekustamo īpašumu ir noteikts likumā „Par nekustamā īpašuma nodokli". Minētais apliecina, ka ar 2014.gadu nodokļa maksātāji par valstij vai pašvaldībai piederošo nekustamo īpašumu ir tieši un skaidri noteikti likumā „Par nekustamā īpašuma nodokli".

[4.5] Attiecībā uz likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas otro teikumu norādāms, ka jau minētajā likumprojekta anotācijā Finanšu ministrija kā likumprojekta autore norādījusi, ka atbilstoši vispārējai likuma būtībai primārais nodokļa maksātājs ir nekustamā īpašuma īpašnieks. Tādēļ vispārīgā gadījumā nodokli par valsts īpašumā esošu zemi, ēkām un inženierbūvēm (arī, ja tie nodoti lietošanā vai iznomāti trešajām personām) maksā subjekts, kura personā uz valsts vārda zeme, ēkas vai inženierbūves nostiprinātas zemesgrāmatā, bet, ja valsts īpašumā esoša zeme, ēkas un inženierbūves speciālajos likumos noteiktajos gadījumos nodotas valdījumā (arī pārvaldīšanā un apsaimniekošanā) citam subjektam, - nodokli maksā attiecīgajā speciālajā likumā minētais subjekts.

Papildus paskaidrots, ka valdījuma tiesības ir noteiktas, piemēram, likuma „Par ostām" 4.panta trešajā daļā un Dzelzceļa likuma 15.panta pirmajā daļā, bet Meža likuma 4.panta otrajā daļā ir noteiktas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas tiesības, tādēļ attiecībā uz valsts meža zemi, kura reģistrēta vai reģistrējama zemesgrāmatā Zemkopības ministrijas personā, likumprojektā paredzēts atšķirīgs subjekts – nodokļa maksātājs (sk. *http://titania.saeima.lv*).

Likuma „Par ostām" 4.panta trešā daļa noteic, ka valsts zemi un akvatoriju nodod valdījumā attiecīgās ostas pārvaldei, izņemot to valsts zemi, uz kuras izvietota valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras zemes nodalījuma josla, kuru nodod valdījumā valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras pārvaldītājam. Valsts zemi nodod valdījumā satiksmes ministrs.

Pašvaldības zemi nodod valdījumā ar attiecīgās pilsētas domes vai pagasta padomes lēmumu. Dzelzceļa likuma 6.panta otrā daļa noteic, ka valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras pārvaldītājs, izņemot infrastruktūras pārvaldītāja būtisko funkciju veikšanu šā likuma 13.[1]panta pirmajā daļā minētajos gadījumos, ir valsts akciju sabiedrība. Ar Ministru kabineta lēmumu atsevišķus valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras objektus var nodot citu personu pārvaldīšanā.

Dzelzceļa likuma 15.panta pirmā daļa noteic, ka zeme valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras zemes nodalījuma joslā ir valsts īpašums. Šo valsts zemi nevar pārdot, dāvināt vai citādi atsavināt. Ja dzelzceļa zemes nodalījuma joslā uz zemes vai zemē, kas pieder vai piekrīt valstij Satiksmes ministrijas personā, atrodas vai ir plānots izvietot šā likuma 6.pantā minētajam valsts publiskās lietošanas dzelzceļa infrastruktūras pārvaldītājam piederošus dzelzceļa infrastruktūras elementus, šo valstij Satiksmes ministrijas personā piederošo vai piekrītošo zemi tam nodod valdījumā satiksmes ministrs.

No minētā redzams, ka likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas otrais teikums paredz pavisam cita rakstura izņēmuma gadījumus, kuros likumā ir tieši paredzēta konkrētu valstij piederošu nekustamo īpašumu nodošana lietošanā.

[4.6] Ar pieteicējas valdes lēmumiem, pamatojoties uz likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 84.pantu, attiecīgās pieteicējai piederošās Zemesgabalu domājamās daļas nodotas īpašumā uz tām esošo dzīvojamo māju dzīvokļu īpašniekiem.

No lietas materiāliem un no Valsts vienotās datorizētās zemesgrāmatas reģistra informācijas nav konstatējams, ka uz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdi zemesgrāmatā būtu nostiprinātas dzīvokļu īpašnieku īpašuma tiesības uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto Zemesgabalu domājamajām daļām. Atbilstoši vispārējam principam par nekustamā īpašuma īpašnieku un nodokļa maksātāju atzīstama tā persona, kuras īpašuma tiesības nostiprinātas zemesgrāmatā.

Saskaņā ar likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 48.panta pirmo daļu par privatizētā objekta īpašnieku atzīstams tikai tas, kas par tādu ierakstīts zemesgrāmatā. Privatizētais objekts reģistrējams un īpašuma tiesības nostiprināmas zemesgrāmatā Zemesgrāmatu likumā un likumā „Par nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatās" noteiktajā kārtībā. Minētā panta ceturtā daļa noteic, ka īpašuma tiesības nostiprināmas uz noslēgtā pirkuma līguma pamata.

Tādējādi par brīdi, kad attiecībā uz nekustamā īpašuma objektiem ir pabeigts privatizācijas process, uzskatāms brīdis, kad nekustamā īpašuma īpašnieki (ieguvēji) nostiprina īpašuma tiesības zemesgrāmatā.

Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta pirmās daļas 3.punkts noteic – ja tiek privatizēts vai atsavināts valsts vai pašvaldības īpašums, īpašuma tiesību ieguvējs nodokli maksā ar nākamo mēnesi pēc tam, kad iegūtas īpašuma tiesības.

No minētā secināms, ka gadījumos, kad tiek privatizēts vai atsavināts valsts īpašums, īpašuma tiesību ieguvējs nodokli uzsāk maksāt tikai pēc īpašuma tiesību iegūšanas, proti, pēc to nostiprināšanas zemesgrāmatā. Tādējādi no minētā izriet, ka šādos gadījumos nodoklis nav maksājams pirms īpašuma tiesību iegūšanas un nostiprināšanas zemesgrāmatā. Līdz ar to uz minētajiem gadījumiem nav loģiski attiecināt likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas otro teikumu,

kas noteic pienākumu atsevišķos gadījumos maksāt nodokli personām, kuras nav īpašnieki, jo tad tas nonāktu pretrunā ar jau minēto likuma 7.panta pirmās daļas 3.punktu.

Tiesa secina, ka likumdevēja griba nav bijusi šajā lietā minētajā vispārējā

principā (par nekustamā īpašuma īpašnieku kā nodokļa maksātāju) noteikt izņēmumu attiecībā uz privatizējamo vai atsavināmo valsts īpašumu. Tas, ka zemes vienību domājamo daļu īpašuma tiesības nolemts nodot dzīvokļu īpašniekiem vai tas, ka par īpašuma tiesību nodošanu jau būtu noslēgta vienošanās, bet tās tomēr nebūtu vēl nostiprinātas zemesgrāmatā, nepadara dzīvokļu īpašniekus par zemes vienību domājamo daļu īpašniekiem vai lietotājiem uz likuma pamata likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektās daļas izpratnē.

Tādējādi attiecībā uz privatizējamo vai atsavināmo valsts īpašumu nav uzskatāms, ka īpašuma nodošana lietošanā noteikta ar likumu, un par tādu nevar tikt uzskatīta īpašuma faktiskā izmantošana vai tiesiskais regulējums, kas paredz īpašuma nodošanu privatizācijai vai atsavināšanai.

[4.7] Tiesa norāda, ka šajā lietā nav piemērojams pieteicējas norādītais likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" pārejas noteikumu 3.punkts, jo tas attiecas uz zemi, kas neatrodas kādas personas īpašumā vai tiesiskajā valdījumā. Šajā lietā zemes vienību attiecīgās domājamās daļas atrodas pieteicējas īpašumā.

Tāpat lietā nav piemērojams noteikumu Nr.495 47.punkts, jo tas noteic likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" pārejas noteikumu 3.punkta piemērošanas kārtību un nav attiecināms uz citu tiesību normu piemērošanu.

Lietā nav piemērojams arī pieteicējas norādītais likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 7.panta pirmās daļas 4.punkts, jo no lietas materiāliem neizriet, ka pieteicēja ar dzīvokļu īpašniekiem būtu noslēgusi kādus līgumus par attiecīgo zemes vienību lietošanu vai nomu.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norādīts turpmāk minētais.

[5.1] Tiesa neņēma vērā, ka attiecībā uz valstij piederošiem un piekritīgiem nekustamajiem īpašumiem saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pantu ir noteikti izņēmumi, kad nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs ir cita persona.

Tiesa nesniedza argumentus par pieteicējas apsvērumiem, ka par likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektajā daļā minētajiem valstij piederošo vai piekritīgo nekustamo īpašumu lietotājiem ir uzskatāmi daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļa īpašumu īpašnieki, kuru mājas atrodas uz Zemesgabaliem.

[5.2] Tiesa izmantoja tikai gramatisko un vēsturisko interpretācijas metodi, bet nepiemēroja sistēmisko un teleoloģisko interpretācijas metodi.

[5.3] Tiesa nesniedza argumentus par pieteicējas apsvērumiem, ka par likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektajā daļā minētajiem valstij piederošo vai piekritīgo nekustamo īpašumu lietotājiem ir uzskatāmas arī personas, kas nav ierakstītas likumā „Par nekustamā īpašuma nodokli", bet arī citos likumos.

[5.4] Tā kā attiecībā uz Zemesgabaliem zemes reforma nav pabeigta, ir piemērojams likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" pārejas noteikumu 3.punkts.

[5.5] Zemesgabalu faktiskie lietotāji ir dzīvokļu īpašnieki. Ja likumdevējs būtu paredzējis, ka pieteicējai kā privatizācijas procesu veicošai institūcijai būtu jāmaksā nodoklis atbilstoši likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektajai daļai, tad likumā „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" būtu iestrādāta norma, kas piešķir pieteicējai tiesības papildus zemesgabalu nomas maksai pieprasīt no dzīvokļu īpašniekiem nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju. Tā kā likumā šādas tiesības pieteicējai nav piešķirtas, uz Zemesgabalu esošo dzīvojamo māju dzīvokļu īpašumu īpašnieki ir nekustamā īpašuma nodokļa maksātāji atbilstoši likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta piektajai daļai.

[5.6] Tiesa neņēma vērā, ka dzīvokļu īpašnieki ir Zemesgabalu lietotāji neatkarīgi no tā, vai viņu īpašuma tiesības uz Zemesgabaliem ir nostiprinātas zemesgrāmatā.

[6] Rīgas dome paskaidrojumā norāda, ka tiesa ir izvērtējusi lietas apstākļus un pareizi interpretējusi tiesību normas, tās spriedums ir pamatots.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu Administratīvā apgabaltiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Administratīvā apgabaltiesa 2018.gada 3.oktobra lēmumā no ierakstiem Tiesu informācijas sistēmā konstatēja, ka administratīvajā tiesā ir ierosinātas un tiek izskatītas vairākas lietas, kurās pieteicēja ir pārsūdzējusi sākotnējos pašvaldības nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas paziņojumus pieteicējai 2016.gadam (lietas Nr.A420204417, Nr.A420144717, Nr.A420187317, Nr.A420206417 un Nr.A420346916). Apgabaltiesa konstatēja, ka tiesa šajās lietās citstarp vērtē jautājumu par to, vai pieteicējai pamatoti noteikts pienākums maksāt nekustamā īpašuma nodokli 2016.gadā par deviņiem Zemesgabaliem, uz kuriem attiecas izskatāmajā lietā pārsūdzētais lēmums. Tāpēc apgabaltiesa secināja, ka izskatāmajā lietā nepieciešams apsvērt jautājumu par pieteikuma atstāšanu bez izskatīšanas, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 278.panta pirmās daļas 4.punktu, kas noteic, ka tiesa atstāj pieteikumu bez izskatīšanas, ja tās pašas vai citas tiesas

izskatīšanā atrodas administratīvā lieta starp tiem pašiem administratīvā procesa dalībniekiem par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata.

Rīgas dome paskaidrojumā tiesai piekrita pieteikuma atstāšanai bez izskatīšanas, jo izskatāmajā lietā pastāv strīds par nodokli par tiem pašiem zemesgabaliem, par kuriem nodokļa aprēķins pārsūdzēts lietās Nr.A420346916 Nr.A420204417 un Nr.A420144717. Savukārt pieteicēja pieteikuma atstāšanai bez izskatīšanas nepiekrita, jo apgabaltiesas norādītajās lietās ir pārsūdzēti citi administratīvie akti, tie attiecas uz atšķirīgiem nodokļa maksāšanas objektiem.

Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka izskatāmajā lietā ir pārsūdzēti nodokļa maksāšanas paziņojumi par deviņiem Zemesgabaliem par 2016.gada novembri un decembri. Šis pārrēķins veikts, jo 2016.gada novembrī un decembrī samazinājās pieteicējai piederošo Zemesgabalu domājamo daļu skaits, līdz ar to pašvaldība ar tiesā pārsūdzēto lēmumu noteica, ka attiecīgi ir jāsamazina tās iepriekš noteiktais 2016.gada novembrī un decembrī maksājamā nodokļa apmērs. Tā kā pašvaldība saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 7.panta pirmās daļas 3.punktu un trešās daļas 7.punktu izdeva jaunu administratīvo aktu par pieteicējai maksājamo nodokli, apgabaltiesa secina, ka lieta ir izskatāma pēc būtības.

[9] Pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[10] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, un Administratīvā procesa likuma 251.panta piektajā daļā norādītos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pirmās instances tiesas secinājumi par pieteicējas argumentiem ir tādi paši, kādi bija Administratīvās apgabaltiesas secinājumi lietās Nr.A420204417, Nr.A420144717, A420187317, A420206417 un Nr.A420346916, kurās pieteicēja ir pārsūdzējusi pašvaldības nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas paziņojumus pieteicējai līdzīgos apstākļos. Arī līdzīgās lietās, kurās pieteicēja pārsūdzēja nodokļa aprēķinu par 2017.gadu, līdz šim apgabaltiesa pieteicējas pieteikumus ir noraidījusi, norādot tādu pašu argumentāciju (lietas Nr.A420269417 un Nr.A420253717). Tiesa minētajās lietās jau ir detalizēti izvērtējusi visus pieteicējas argumentus un Administratīvās apgabaltiesas ieskatā izskatāmajā lietā nav pamata nonākt pie atšķirīgiem secinājumiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Noraidīt VAS „Privatizācijas aģentūra" pieteikumu par Rīgas domes priekšsēdētāja p.i. 2017.gada 15.marta lēmuma Nr.2-30/RD-17-592-nd atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente I.Amona
Tiesneses K.Kalvāne
V.Zommere